

ALFRED SUNDIN

Herrn Doktor Anton Nyström²
Stockholm.

Jag bider ödmjukast om några minuters uppmärksamhet.

Jag är en mycket olycklig från samhällets utstöt människovarelse. Min levnadshistoria är, i synnerhet under de senast förflutna 10 åren, mycket sårlig; den är i korthet som följer:
Jag föddes d. 25 April 1851 i Kungäruvs församling af Östergötlands län, varest mina föräldrar var bondfolk, i små omständigheter. Vid 4 års ålder förlorade jag min fader, varefter jag uppfostrades ensamt af min moder. Hon var en i grund och botten hjertgod människa, och hon sökte också att gifva mig en, enligt sina begrepp, god uppfostran. Och hade jag varit af liknande sin nelag med min moder och mina 3 bröder, så hade jag nog genom hennes uppfostringsarbete blifvit en lycklig människa och god medborgare, vilket mina bröder derigenom har blifvit. Min moder och mina bröder voro nöjda med det lilla och ästundade ingen stor värkningsskrutt än den de såsom små landbrukare kunde få; då jag deremot ästundade något mycket stort; stor rikedom ära och magt drömde jag om redan i min tidigaste barndom; jag ville hafva mycket att styra med, blifva en storhet.

All min häg stog också till att rekna skrifva och lesa, men jag var af naturen tög, hade efen ett klunt minne, så att jag ^{jordis} inga synerliga framsteg heruti. Icke jag heller något tillfelle dertill, varken i mitt hem eller i skolan. Min moder var nemligen mycket in-skrengt till sina begrepp; den bara prä vilken jag ville fram-ät, var för henne alldelvis fremmandi; och den tid man anvende till att rekna och skrifva eller att lesa i någon annan bok än psalmboken och testamentet, ansåg hon för helt och hållet förlo-rad. Undervisningen i skolan var heller icke mycket värd; jag fick der visserligen lesa om en hel hop saker, men jag fick alldrin lära mig att lesa så att jag kunde förstå vad jag leste, och varom för öprigt knoppast heller alldrin var fråga. Och då jag icke hade någon häg till kroppsarbete — vartill jag föröprigt just icke heller hade något synerligt tillfelle, emedan min moder satte på ett litett undantag och inte hade något mera att sköta om än sitt lilla hushåll — och min moder efen klemmade mycket med mig, så förflöt min tid i mitt föräldrahem, nestan i sysslöshet. Och så var jag, då jag vid 17 års ålder lemnade mitt föräldrahem och kom bort som bonddrenge, en häglös och okunnig stackare. Efen var jag mycket sjuklig, vartill orsaken var att jag vid 14 års ålder förskylde mig mycket illa, så att jag sedan på flera år icke tälte någon mat; och villvett och orsakatt att jag sedan blef nerfös, varaf jag ännu lider. Vere det likvel långt ifrån mig att villja gifva något af allt detta och alldra minst min moder någon vesentlig skulld till den olyckliga vändning mitt lif sedan tog. Min moder har jorde så gädt hon kunde och förstag med mig;

och jag hade alldrig kommit att falla ²² djupt som jag har gjort, om jag alltid hade följt hennes goda råd och förmaningar. Det är dock likväl visst och sant att, om jag hade fått en för mig lemplig god uppfostran, så hade jag nu varit en lycklig människa och god medborgare.

Jag tjänade bonddräng tills jag var 21 år gammal, vid vilken tid jag blev s. k. frikar. Hittills hade jag, oaktadt jag var en liten arbetare, ändå varit en någorlunda vel ansedd yngling, ty jag var stillsam och beskedlig, vilket af människorna i min omgivning ansågs för stora dygder.

Opnen hade jag ett arf på 2000 kr. efter min fader, och som jag till de äfvarnande dygderna epnen öppnade den att vara sparsam, så tyckte man att, ehuru jag var en liten arbetare, så skulle jag nog ändå taga mig bra fram; åtminstone kunde vel ingen tro att jag skulle falla så djupt som jag gjorde.

Sedan mitt 21 år har jag varit först på det ena och så på det andra; jag har varit timmerman, snickare, bonde, arendator, skogshandlare och kommissioner; jag har drefvitt framåt liksom af en osynlig mgtt, utan något bestämt mål. Då jag en och annan gång uppställt ett bestämt mål för mig och beslutat mig för att nå det, så har jag alltid af ovissa och dunkla skuggbilder, falliska föreställningar låtit förleda mig att öfvergifva de fattade besluten. Och, så, har jag irrat fram och tillbaka, alltid plågad af samma förpaliga ovisshet. Allt vad jag företagit mig har också gått olyckligt och på tok. I min hemort gjorde jag flera mislyckade operer, varaf jag slutligen blef så ledsen vid alltsammans derhemma att jag beslöt att lämna min hemort och söka min lycka i någon annan ort, vilket jag också gjorde.

Det var på hösten 1876 jag lämnade min hemort och begaf mig till

Göteborg, varefter jag stannade endast till våren 1877, då jag begaf mig

till Stockholm, i vilken stad jag allt sedan dess varit skrifven. Her gick det emellertid tyvärr med stora steg utför. Hemma hade jag, ehuru jag der gjort flera mislyckade operer, ändå inte förlorat något af mitt arf; utan hade jag, så jag kom till Stockholm, detta i behåll. Men her gick det åt, än på ett sätt och än på ett annat, så att jag efter 1 1/2 års vistande i Stockholm, var alldeles utfattig. Vår än detta var likvel det att jag nu var en riktig dagdrifvare och oeläga, ty jag hade nu på ett år iskjort något alls af nytta, utan tvärtom gifvit mig en mängd onda vanor. Min ställning var nu verkligen mycket beklagansvärd, men dock, den var dock ännu ett intet i svårighet, emot vad den skulle blifva. Ännu hade jag gjort var man rätt; jag hade ännu intett brott på mitt samvete och mitt namn var ännu rent. Altså hade således ännu kunnat blifva godt och vel, om jag hade med allvar gripit mig an med arbete. Men istället för att göra detta beslöt jag, O! jag ryser då jag tenker derpå, så beslöt jag, att skaffa mig medel jemson att — sjela. Och, om jag alldeles för hade följt något mera afjörande beslut, så skulle jag nu likvel göra det. Jag stal en hest, blif tagen på bar jerning och dömd till 7 månaders straffarbete, samt förlust af medborgerligt förtroende i 2 år utåfver strafftiden. Straffet utgjorde jag i Västerviks cellfängelse, varifrån jag blef utsläpt den 20 November 1879. Nu var min ställning verkligen så sårslig och usell som det jerna är möjligt att en människas ställning kan blifva utom fängelseternas murar. Jag stog nu der dåligt kledd, med en kassa på endast 4 Kr., utan någon vän, tvärtom af alla betraktad med mistroende blickar, förakt eller fasa; utan betyg, utan medborgerligt förtroende, samt nedtryckt och olycklig af medvetandet af att hafva åstadkommit förargelse och skada inom samhället och hur illa jag använt min tid eller hur illa jag gjort emot mig sjelf.

Jag begaf mig nu gående till Stockholm för att anmäla mig i polisen, dit jag var förpassad såsom försvarslös. Der fick jag befallning att icke visa mig ute i sällskap med dåliga personer, utan skulle jag hålla mig inne. Den förra befallningen har jag fullkomligt åttlytt, men den senare deremot icke, emedan det var en omöjlighet; och har jag snart att förstå huru en sådan befallning kunde gifvas. Då jag icke kunde erhålla något arbete i Stockholm, villket jag försökte att skapa mig, så begaf jag mig utåt landet; der jag i några veckor uppehöllt mig genom bettling. Men sedan företog jag mig att göra arbete utaf järntråd, som jag gick omkring och sållde; och dermed har jag sedan fortfarit tills nuvarande. Men det är ej mer än nett och jentte att man kan nera sig fram med sådant arbete. Öfven är det ^{ett} mycket tråkigt och uselt lif att drifva veqarne framåt på detta sett; varför jag ~~och~~ mycket åstundar att få mig någon stadigvarande sysselsättning, så att jag kunde få vara i sticket.

Då jag blef tagen så yttrade Lensmanen till mig: Så går det med ungdommen, vad skall det bli af. Uder då Ni börjatt på denna bana redan så ung; det blir naturligtvis innom pengelsens murar Ni kommer att tillbringa Eder mesta tid. Vid dessa ord vaknade jag såsom en dröms, en känsla af den bittraste ånger och en förfälig ångest bemestigade sig mig, och nestan omedvetet jemmullte jag: Det tyckes som om Herrarne skulle vilja att man skall portretta på denna bana, då man en gång börjatt på den. Ånej det vill vi inte, men det gör Ni nog ändå, var Lensmannens svar. Jag frågade vidare: Är det då inte möjligt att vända om och bli en god och nyttig människa då man en gång börjatts på denna bana. Jag tror knapp det, var Lensmannens korta svar derpå. Der tor vari Lensmanen gjorde åfvan nämnde yttranden och der min varmed de åtföljdes, ingaf mig en

allt annat än god tanke om Lensmanens tenkesätt. Emellertid
beslöt jag då inman mig, heligt, att aldrig mera, vad som än kun-
de komma att hända, med vett och villja begå något mera brott. Detta
beslut har jag sedan påmint mig för varje gång någon tanke på
att göra något brott, hos mig uppstått. Också har jag allt hittills
förmått att hålla detta beslut, och vill jag och hedanefter hålla det.
Dock äro mina bevekelsegrunder därför, numera icke desamma som
de voro då jag fattade meranemnda beslut. Ty sedan dess, men isynner-
het under det nu sist förflutna året, har mina insigter mångfaldigats
och förbetrats och mitt tenkesätt genomgått en förändring till ett
bättre. Ja det är såsom om min sjels ögon först under detta år så sni-
ningom hade börjatt öppnas. Men ack, jag står ännu likvel blott
i början på bettringens bana, och det är samerligen inte lätt att i
denne listiga, påskande och förföriska värld, gå framåt på denna
bana, då man fallit så djupt som jag. De onda vanorna har hos
mig öfvergått till, som man säger, andra naturen, så att det fördes
mycket stor ansträngning för att öfvervinna dem. Dock jag
vill och jag skall framåt och jag vill inte veta af någon
omöjlighet; jag vill ännu blifva en lycklig människa och god
medborjare; jag vill värka godt, mycket godt. Vad som får ner-
rande förnemligast felar mig, är bättre tillfelle till nyttig
verksamhet och till inhemtande af goda kunskaper.

Det är mig bekant att H. Herr Titt är en folketsman, att Ni
gode Herre (har uppapratt Eder höga samhelsställning[!] för att ned-
stiga till arbetsklassen, och genom att bringa dem som upplysning
och bildning, kunskaper om så vel deras rättigheter som skylligheter,
upphjelpa deras låga och berende samhelsställning.

Gode Herre det är emedan Ni är så god, så uppofrande, som jag
vägar att hermed vända mig till Eder med en ödmjuk bön om
att Ni måtte vara så god ~~och~~ på något sett hjälpa mig till en
bättre ställning, hjälpa mig att få någon för mig passande sy-
sellättning.

Jag har gjort en uppfinning, nemligen ^(den) huru ångmaskiner skall
konstrueras för att de skall göra omkring 6 gånger så stor effekt
som de ^{vanliga} ångmaskinerna göra.

Denna större effekt kommer ångmaskinerna att göra, om de konstru-
eras så, att ångan från ångpannan afstänges då den tryckt kolven
t. ex. $\frac{1}{8}$ af cylinderns omkrets (den i cylindern instängda ångan trycker
sedan kolven vidare, eller de öfriga $\frac{7}{8}$ af cylinderns omkrets)
samt så att ångans verkan i ångmaskinen sker i kretsformig-
riktning. Genom att kopra flera cylindrar till varje ångmaskin
kan man på den att undå arbeta jemnt.

Denna min uppfinning gjorde jag redan då jag satt i Vestnikes
sällfengelse, men jag kom ej till fullkamlig klarhet i konstru-
tionen för än för omkring ett år sedan. Jag tungte mig den vel
perdig flera gånger förut, men det var alltid en eller flera delar där
som kunde tungkas ändamålsenligare formade och ställda, då jag åter
upptog den till bearbetning i tanken. Men sådan som jag nu
tungker mig konstrueringen sådan tungkte jag mig den för omkring
ett år sedan, och som jag redan dess minst en gång i varje vecka
upptagit utagit konstrueringen till bearbetning i tanken, och
jag vid dessa bearbetningar icke icke kunnat tungka mig den
ändamålsenligare, så tror jag att konstrueringen icke kan tungkas
eller göras ändamålsenligare än vad jag nu tungker mig den.

Skulle H. Herr Titt finna min uppfinning vara ny och af något värde, så får Ni, om Ni så vill, öfvertaga och realisera densamma såsom Ederu, och gifva mig i ersättning efter eget godt finnande. Och skall jag isäfall, utaf tred och plåt, föra en modell till uppfinningen.

Jag beder ödmjukast om ett svar på min skrifvelse, och tacknas med största vördnad och utmärkt högacknring.

Stockholm d 4 Augusti 1882.

Alfred Sundin.

O. b. s. Svarett torde godkretsfullt sändas mig i inneliggande kuvs.
D. s.